

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

In timpul vacanțelor Judecătorești „Dreptul“ va avea o ediție specială la 18 August.

Alex. St. Mandrea.—*Petru Missir (Panegeric).*

Richard Hutschneker.—*Rațiunea juridică a responsabilității medicale.*

Jurisprudența Română.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, Secțiuni-Unite.*— Interdicție.— Reforma agrară.— Instrăinarea bunurilor interzișilor.

(Janeta Tuculescu și alții cu Maior Catuneanu și alți).

Idem, S. II.—Lucru judecat.— Hotărâri civile.— Influență în penal.

(Dumitru Ilincaru cu Minist. Public).

Idem, S. III.—Cambie domiciliată.— Locul plăței.— Imprejurări lăaturalnice.

(Firma Herman Blum cu Societatea Nord-Orient).

Curtea de Apel București, S. III.— Cambie.— Excepțiuni privitoare la forma titlului.— Protest.— Girant.

(Dumitru D. Seceleanu cu Banca Franco-Română).

Trib. Ilfov. Secția Tutelilor.— Interziși.— Bunuri rurale.— Vânzare.

(Al. G. Soutzu tutore cu N. I. Alexandrescu).

PETRU MISSIR

Cu Petru Missir, s'a stins ultima lumină a generației care a organizat și îndrumat Statul Român.

Dacă, *creatorii politici* — niște iluminați — înving, prin forța lor năpraznică ce imprimă vigoare și avânt impetuos; munca credincioasă, înțeleaptă și nepregetată a urmașilor, cimentează încheieturile neclintite ale întrupării visurilor lor.

Petru Missir a fost un fanatec al ideii. În sufletul lui ideea se transforma în sentiment. Structura lui intelectuală și sufletească se zburcua de lupta lui nestăpânită ce se deslănțuia între idealism și realitate.

Profesor erudit. Erudiție profundă, superior asimilată, nemăsurat cuprinzătoare. Fără umbră de pedantism. Lecțiile de Drept Internațional privat și public, conturau modele adevărate de luminoasă și înaltă învățătură. Nu numai prin miezul lor. Ci și prin expunerea limpede și metodică; prin forma impecabilă, în care incadra problema. Petru Missir, n'a investmântat — durere — în forma prestigioasă a tiparului — gândirea lui cristalizată în paginile Cursului ce a ilustrat catedra universitară.

Avocat, jurisconsult, podoabă a baroului, P. Missir nu se mărginea să exprime litera tex-

tului, în rigiditatea ei. Nu concepea, să rezume, prin repetiție, înțelesul învechit al unui paragraf neschimbat. Spirit imbibat de o cultură filosofică și socială vastă, simțea povara talmăcirii exegetice. Și se revolta de câte ori, o axiomă juridică, îi reteztea firul argumentării — depănat cu talent și cugețare logică. De multe ori pe premise rânduite, în armonie cu elementele materiale ale pricinii, plămăuiau teorii — care, poate, depășeau interesul actual al aspectului juridic, dar dezvăluiau un fond de cugețare creator, susținute de o dialectică subtilă ispititoare. Pulzul vremii, încorda irezistibil fibrele personalității sale.

Petru Missir a fost unul dintre fruntașii de elită ai Societății *Junimea* din Iași.

Ce înfrîurire covârșitoare a avut *Junimea* în viața culturală a neamului românesc, mărturisesc toți cronicarii, cari sub condeiul lor amintesc numele ei. Și, când se va privi activitatea acelei Societăți, prin prizma nevoilor sufletești și intelectuale existente în momentul zămislirii ei, numai atunci se va proiecta lumina istorică asupra mișcării deșteptată de *Junimea* și opera creată.

Petru Missir a fost prieten intim cu Petru Carp și Titu Maiorescu, cu Eminescu și Carageale. Alături de ei, și împreună cu alți fruntași, cari animau viața intelectuală în acea epocă, a scris și vorbit, prin reviste, ziare și de pe catedră; a predicat și luminat adevărul și frumosul.

Revista *Convorbiri Literare* în perioada de glorie închide în paginile ei articole de ale lui P. Missir, în ordinea economic-socială și în acea literară. Studii de polemică științifică alternau cu critică literară-fină, picurată de umor și ironie. P. Missir a fost un iubitor de literatură. Un estet.

Coloanele revistei *Dreptul* au înscris adesea semnătura lui. Activitatea lui P. Missir, ca scriitor, în știință, s'a distins și în revistele de Drept Internațional din străinătate.

După strămutarea *Junimiștilor* și, cu ei a *Junimei* la București, în atmosfera intelectuală din Iași licărea o rază de credință; tremura o undă de idealism, se infiripase un cult pentru poezie și știință.

P. Missir, nu se depărtează dela direcția, incul-

cată în suflute de junimea. Simbolizează, în Iași, pentru viitor — nucleul juninist.

Dar, politica absoarbe, în valurile ei, rezezi și amețitoare — această splendidă grupare de intelectuali.

Junimiștii elaborează o doctrină. P. Missir primește botezul politic. — Devine adeptul ei frecvent. — În *Era zonă* de la Iași, întreține discuție aprigă și entuziastă pentru lămurirea crezului său politic.

Cu farmecul ademenitor al personalității sale, incomparabil înzestrată, Petru Missir cucerește, simpatia unui număr de elemente tinere. Intre ei, și pe scriitorul acestor rânduri.

Unul său doi dintre noi, au primit, în politică, pecetea junimistă. — Pe cei mai mulți, exigențele neînvinse ale vieții i-a chemat în funcțiuni publice — și, sunt așezați pe trepte erarhice și sociale superioare. Cățiva trăesc, prin suvenirul lor scump!

Ce anume a determinat orientarea gândirii noastre? Ideologia junimistă sau puterea fascinatoare a personalităților proeminente ale mișcării? Rămâne o taină a sufletelor noastre!

— Dar, s'a mutat și Petru Missir, la București. Ultimul capitol al unei vieți eminente!

De pe catedra Universitară — Petru Missir apare un învățat. — La bara justiției — un cugetător adânc. — De la tribuna parlamentară — un doctrinar politic. — Și totuși — un biruit!

Petru Misir, se cufundă, în întunericul etern — fără ca mintea sa strălucită și sufletul său admirabil — să dobândească, în viață — omagiul solemn al recunoașterii!

Alexandru St. Mandrea

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție

Rațiunea juridică a responsabilității medicale

Medicina este o știință. Din mii de cazuri, cari se oferă cercetărei, ea sintetizează un adevăr, cristalizează o metodă.

Adevărul și metoda nu au, însă, rațiune prin abstractul și generalitatea lor. Ele servesc unei necesități practice: remediul boalei.

Și atunci procesul se inversează, adevărul științific și metoda se individualizează din nou prin adaptarea lor la individ.

Operațiunea aceasta iese din domeniul științei pentru a transforma medicina într'o artă.

Medicina în domeniul ei științific nu este susceptibilă de altă critică decât aceea a oamenilor de știință.

Medicina, ca artă, devine nu numai susceptibilă de critică, dar chiar de examinarea ei sub unghiul prevederilor codului civil (daune, art. 998 c. civ.) și codului penal (art. 248 și 249).

Argumentul este acel general omenesc: fiecare răspunde de faptele sale voite, ca și de greșelile și omisiunile pe cari chiar fără voe le-ar face. Este de ajuns, ca prin unul din aceste acte să fie

atinse viața sau drepturile altei persoane, pentru ca autorul să fie considerat în culpă și ținut răspunzător.

Arta medicală consistă în: 1) formarea bagajului de material științific de care medicul are nevoie în activitatea sa; 2) perfecționarea aptitudinilor sale de a adapta acest bagaj fiecărui caz în parte ce i se oferă; 3) utilizarea metodelor potrivite cazurilor individuale; 4) atențiunea și grija de a aplica cu rigurositate prescripțiunile științifice.

Primele două condițiuni nu pot constitui punctul de plecare al responsabilității civile sau penale. Nepregătirea științifică și incapacitatea profesională își găsesc sancțiunea socială în eliminare. Medicul nepregătit și incapabil nu găsește căutare, iar cine face totuși apel la dânsul, suferă consecințele fără a se putea plânge de alegerea pe care în deplină libertate a făcut-o.

Dimpotrivă, poate constitui obiectul unei acțiuni în daune ca și a unei urmăriri penale, neîndeplinirea ultimelor două condițiuni.

Medicul care cunoaște boala dar nu-i aplică tratamentul astfel cum e prescris de știință, medicul care cunoaște resursele unui organism și nu are grija de a da tratamentului forma necesară pentru ca organismul să-l suporte se face vinovat de omisiune.

Medicul care întru aplicarea metodelor de tratare, nu ține seamă de regulile generale sau speciale, care constituie căile de aplicațiune ale metodei și dau putința realizării ei se face vinovat de neglijență.

Rațiunea juridică a acestei răspuneri residă în regula prescrisă de știința medicală, regulă a cărei putere obligatorie este, pentru acel care o aplică, egală cu aceea a regulii de drept.

Desigur, că limitele de unde începe responsabilitatea medicului sunt foarte imprecise. Deaceia numai actele de o materialitate bine conturată, actele evidente și asupra cărora interpretațiunile nu sunt posibile, pot constitui elementele necesare stabilirii vinei medicului.

Richard Hutschneker

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 14 Martie 1929

Președinția D-1 Oscar N. Nicolescu, Prim-Președinte

Jeaneta Toculescu și alții cu Maior Cătuneanu și Angela Băbeanu

INTERDICȚIE. — REFORMA AGRARĂ. — DACĂ INTERZIȘII BENEFICIAZĂ DE DISPOZIȚIUNILE ART. 148 AL. I DIN LEGEA AGRARĂ. — ART. 454, 1252 ȘI 1253, COD. CIVIL.

Interzișii nu pot beneficia, cu privire la bunurile lor rurale, de dispozițiunea art. 148 al. I din legea agrară, potrivit căreia prin dero-

gare de la art. 1252 și 1253 cod. civil, toate proprietățile rurale ale minorilor precum și cele supuse regimului dotal, pot fi înstrăinate prin bună învoială, fără altă formalitate de cât încuviințarea Tribunalului, de oare-ce deși art. 454 cod. civil declară că interzisul se aseamănă cu minorul în ce privește persoana și averea sa și că legile relative la tutela minorilor se aplică și la tutela interzișilor, totuși nu este mai puțin adevărat că nimic nu împedică pe legiuitor să aducă printr'o lege posterioară o derogare de la regulele de drept comun numai cu privire la minori, iar nu și cu privire la interziși.

No. 13—Respins recursul făcut de către Janeta Toculescu și alții contra deciziei cu No. 79/928a Curții de Apel din Craiova S. I în proces cu Maior I. Cătuneanu în calitate de curator al interzisei Angela Băbeanu.

S'au ascultat D-nii avocați N. N. Murgășanu și S. Rosental pentru recurentă și M. Djuvara pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului II rămas în divergență :

„Violarea art. 148 din legea agrară, 156 și 252 din regulamentul acestei legi; exces de putere; violarea regulilor de interpretarea legilor, violarea art. 454 cod. civil.“

Având în vedere că din deciziunea atacată cu recurs rezultă că intimatul, în calitate de curator el interzisei Angela Băbeanu, având autorizația Tribunalului Dolj, dată pe baza art. 148 din legea agrară a vechiului regat, a vândut recurenților două moșii aparținând numitei interzise, anume moșiile Păpânzelești-Băbeanu și Voinescu-Rusă nești; că, după câți-va ani, curatoarele a intentat acțiune contra recurenților pentru anularea vânzării și revendicarea acestei moșii.

Că, în sprijinul anulării vânzării, curatoarele a invocat, între alte motive, și pe acela că vânzarea s'a făcut cu violarea art. 148 din legea agrară din vechiul regat, care nu permite înstrăinarea prin bună învoială de cât a moșiilor aparținând minorilor și femeilor dotele iar nu și acelor aparținând interzișilor, cum este în speță.

Că, Curtea de Apel, prin deciziunea atacată cu recurs, a anulat ca și Tribunalul Dolj în prima instanță, vânzarea intervenită între părțile litigante.

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea de fond argumentează că vânzarea este nulă deoarece prin art. 148 din legea agrară s'a derogat dela dreptul comun și s'a permis înstrăinarea prin bună învoială numai a moșiilor dotale și a celor aparținând minorilor, iar nu și a moșiilor aparținând interzișilor, cum este în cazul de față; că, dacă art. 454 cod. civil aseamănă pe interziși minorilor în ce privește administrația averilor, nu se poate deduce din această dispozițiune că și moșiile interzișilor intră în prevederile art. 148 din legea agrară, căci măsurile de protecțiune pentru interziși fiind edictate din considerațiuni de ordine publică, deroga-

țiunile la ele trebuie să fie exprese; că, intențiunea legiuitorului agrar, de a întinde art. 148 și la interziși nu poate fi dedusă din lucrările preparatorii, din moment ce n'a fost trecută în textul legii; că, în fine, art. 252 din regulamentul legii agrare rămâne inaplicabil în acest punct, căci prevăzând în lista incapabililor, spre deosebire de textul legii, o nouă categorie, a interzișilor, prin aceasta nu se mărginește să lămurească legea, ci adaogă la conținutul ei, ceea ce nu este admisibil, conform art. 156 din legea agrară;

Considerând că art. 148 alin I din legea agrară dispune că: «Prin derogare dela art. 1252 și 1253 cod. civil, toate proprietățile rurale ale minorilor precum și cele supuse regimului dotal, pot fi înstrăinate prin bună învoială, fără îndeplinirea altor formalități decât încuviințarea Tribunalului, garantându-se banii proveniți din înstrăinare conform dispozițiunilor codului civil.“

Considerând că, în această dispozițiune legiuitorul nu se ocupă decât de bunurile rurale ale femeilor dotale și de acelea ale minorilor, iar nu și de bunurile interzișilor; că textul este clar și precis și termenii lui nu lasă nici o îndoială asupra intențiunii legiuitorului de a deroga dela principiile codului civil numai cu privire la aceste două categorii de incapabili, mai ales că în textul proiectului legii agrare nu se permitea înstrăinarea prin bună învoială decât a moșiilor dotale, și numai în urma discuțiunilor din parlament s'a adăogat și moșiile minorilor; că art. 148 alin. I prezentând un înțeles clar și precis, nu aparține judecătorului dreptul de a se depărta dela litera lui, și, sub pretext de a-l interpreta, de a-i aduce modificări, adăogând la lege o dispozițiune ce nu conține.

Considerând că, dacă este adevărat că uneori judecătorul este obligat a face aplicațiunea legii la cazuri ce ea nu prevede recurgând la interpretarea extensivă, însă este cert că această interpretare nu este admisibilă când dispozițiunea legii ce urmează a se întinde de la un caz la altul este excepțională, căci exceptio est strictissimae interpretationis; or art. 148 alin. I, care se ocupă numai de femeile dotale și de minori, este necontestat o dispozițiune de excepțiune, după cum rezultă în mod formal din înseși termenii ei: «prin derogare de la art. 1252 și 1253 cod. civil, etc.»

Că, astfel fiind, nu se poate aplica prin extensiune art. 148 alin. I din legea agrară și la bunurile rurale ale interzișilor;

Considerând că nu se poate deduce nici din debaterile parlamentare ce au avut loc cu ocaziunea votării legii agrare din 17 Iulie 1921 și a art. 148 că legiuitorul a avut intențiunea de a aplica dispozițiunea derogatorie a acestui text și față de interziși, deoarece în aceste debateri nu s'a vorbit decât de moșiile femeilor dotale și de acelea ale minorilor, și nici de cum de moșiile interzișilor:

Considerând că recurenții nu se pot întemeia

nici pe legea din 17 Martie 1927 și nici pe dezbaterile parlamentare ale ei spre a susține că în enumerarea persoanelor prevăzute în art. 148 alin. I trebuie să se cuprindă și interzișii. Că, în adevăr, această lege intitulată «lege privitoare la interpretarea art. 148 din legea agrară» dispune în art. 1: «Proprietățile rurale ale minorilor, precum și cele supuse regimului dotal, se pot vinde în condițiile prevăzute de art. 148 al legii agrare, fie Casei centrale a împroprietăririi, fie în cazul când Statul a renunțat la exercitarea dreptului de preemțiune, ori cărui cetățean român.»

Că, expunerea de motive arată că această lege a avut un scop de a curma controversa ce se produsese cu privire la interpretarea și aplicarea art. 147, întrucât unele instanțe încuviințau vânzarea proprietăților rurale prin bună învoială ale femeilor dotale și ale minorilor ori care ar fi fost cumpărătorul, iar altele nu autorizau înstrăinarea decât în cazul când proprietatea se vindea sătenilor prin Casa centrală a împroprietăririi, și că «legiuitorul din 1921 nu a voit să creeze un monopol de cumpărare pentru săteni, intențiunea lui fiind să libereze proprietatea rurală dotală și a minorilor de îngrădirile cari o făceau indisponibilă, întrucât această liberare servea interesele familiei.»

Că dar, este cert că atât textul legii interpretative, cât și expunerea de motive nu au în vedere de cât cele două categorii de incapabili, pe femeile dotale și pe minori, iar nu și pe interziși:

Că, dacă cu ocaziunea votării acestei legi în Adunarea deputaților, unde s'au respins două amendamente pe motiv că nu se modifică legea agrară ci numai se interpretează, raportorul legii a răspuns la întrebarea pusă de un deputat cu privire la interziși că „și dâșii vor avea aceiași situațiune ca și minorii și femeile dotale,“ și dacă la Senat tot la o întrebare făcută de un senator: dacă enumerarea din art. 148 cuprinde averile tuturor incapabililor sau este restrictivă și nu poate privi de cât averile dotale și ale minorilor și în acest din urmă caz ar propune un amendament, Ministrul agriculturii a răspuns că «a înțeles să beneficieze de dispozițiunile legii toți cei incapabili, deci și interzișii și că nu este nevoie de amendament, fiind bine înțeles că alin. I din art. 148 se menține în întregime astfel cum este în legea agrară» — toate aceste declarațiuni incidentale, făcute nu cu ocaziunea votării legii agrare din 17 Iulie 1921 și a art. 148, ci mult mai târziu, după trecerea mai multor ani de aplicare a acestei legi, și tocmai în 1927 cu ocaziunea votării legii interpretative având de obiect unic și bine determinat de a lămuri dispozițiunea art. 148 în sensul că bunurile rurale ale femeilor dotale și ale minorilor se pot vinde ori cărui cetățean român — și în această privință legea interpretativă este considerată neîndoios ca parte integrantă din art. 148 încă dela promulgarea lui, — toate aceste declarațiuni făcute în parlament în asemenea condițiuni nu au puterea, e'le singure, de a mări sfera

de aplicațiune restrictivă a dispozițiunii cu caracter excepțional a art. 148 alin. I din legea agrară, ce i-a dat-o legiuitorul din Iulie 1921.

Considerând că, deși art. 154 cod civil declară că interzisul se aseamănă cu minorele în ce privește persoana și averea sa și că legile relative la tutela minorilor se aplică și la tutela interzișilor, totuși, nu este mai puțin adevărat că nimic nu împiedică pe legiuitor ca să aducă printr'o lege posterioară o derogare dela regulele de drept comun numai cu privire la minori, iar nu și cu privire la interziși; că, măsurile de protecțiune a interzișilor fiind edictate de codul civil din considerațiuni de ordine publică, derogarea dela ele trebuie să fie expresă; că, dacă legiuitorul a săvârșit o omisiune în art. 148 alin. I, nu aparține însă judecătorului să împlinească lacuna și să statueze asupra chestiunii dedusă înaintea lui, pe baza textului astfel adăugit;

Considerând că este fără valoare argumentul că art. 252 din regulamentul legii enumără de lângă minori și femeile măritate, și pe interziși, deoarece această dispozițiune emanată de la puterea executivă fiind contrarie unei dispozițiuni din legea agrară declară că un regulament de aplicațiune va completa și lămuri în amănunt dispozițiunile prevăzute de lege, aceasta însemnează numai că regulamentul poate să desvolte în detaliu materia ce formează obiectul însuși al dispozițiunii înscrisă în text, iar nu să adauge o altă materie ce nu este conținută în lege; almintrelea puterea executivă ar putea, sub pretext de a completa legea agrară, să-i aducă numeroase schimbări și să modifice opera legiuitorului substituindu-se lui, ceea ce este cu desăvârșire neadmisibil;

Considerând că din toate cele ce preced rezultă că interzișii nu beneficiază cu privire la bunurile lor rurale, de dispozițiunea art. 148 alin. I din legea agrară; că, dar, Curtea de Apel din Craiova judecând astfel, a făcut o justă aplicațiune a acestui text de lege;

Că astfel fiind, motivul II de casare este neîntemeiat și recursul urmează a se respinge ca atare, întrucât motivul de I casare a fost deja respins prin deciziunea Inaltei Curți No. 2409 din 19 Noiembrie 1928, iar la motivul III de casare, recurenții au declarat că renunță.

Pentru aceste motive, resginge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 28 Septembrie 1928

Președinția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

Dumitru Ilincaru cu Ministerul Public

LUCRU JUDECAT. — DACĂ HOTĂRĂRILE CIVILE AU AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT ÎNAINTEA INSTANȚELOR DE REPREZIUNTE. — EXCEPȚIUNILE PREVĂZUTE DE ART. 299 ȘI 300 COD. CIVIL. — ART. 271 COD. PENAL.

Hotărârile judecătorești date pe cale civilă n'având autoritate de lucru judecat înaintea

instanțelor de represiuie investite cu judecarea acțiunii publice, afară de excepțiunile anume arătate de lege, ca în cazul prevăzut de art. 299 și 300 cod. civil, urmează că instanța de fond nu a violat regulile de drept privitoare la principiul lucrului judecat, ci a făcut o bună aplicare a acestui principiu, când sezizată fiind ca instanță represivă cu judecarea unui delict de bigamie, a înlăturat excepțiunea lucrului judecat dedusă dint'o sentință civilă dată cu privire la anularea actului de căsătorie.

No. 7072.—Respins recursul făcut de către Dumitru Ilincaru în contra deciziei Curții de apel din Iași S. II. cu No. 150/927 în proces cu Ministerul Public.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de Dumitru Ilincaru în contra deciziei cu No. 150/927 a Curții de Apel Iași S. II prin care, în urma respingerei opozițiunii ca nefondată, a rămas condamnat la un an de zile închisoare corecțională în baza art. 271 al I cod. penal.

Văzând motivul de casare ast-fel formulat: „Violară art. 271 codul penal și a principului autorității lucrului judecat“

Având în vedere că chestiunea dedusă în judecata acestei Inalte Curți prin motivul de casare formulat mai sus este aceea de a se ști dacă o sentință dată pe cale civilă are autoritate de lucru judecat și față de instanța penală, și dacă Curtea, prin deciziunea supusă recursului, neținând seamă de cele judecate pe cale civilă, o violat principiul autorității lucrului judecat.

Considerând că, în principiu, hotărârile judecătorești date pe cale civilă nu au autoritate de lucru judecat înaintea instanțelor de represiuie investite cu judecarea acțiunii publice.

Că această regulă se întemeiază atât pe considerațiunea de drept că între cele două judecăți urmate pe căi deosebite, nu se găsesc întrunite toate condițiunile cerute de lege pentru existența autorității lucrului judecat, cât și mai ales se justifică pe considerațiunea de un ordin superior, că instanțele de represiuie fiind anume organizate în vederea descoperirii și reprimării faptelor penale, ele nu trebuiesc să fie legate de cele judecate pe cale civilă, ci într'un interes social și dată fiind importanța, să poată examina din nou, în toată libertatea, faptele delictuoase cu toate elementele lor constitutive, precum și chestiunile civile de a căror soluțiune prealabilă ar depinde însăși soluțiunea procesului penal.

Că numai atunci când prin derogățiune dela această regulă generală de competență, rezolvarea unei chestiuni e rezervată instanței civile, și are astfel un caracter prejudiciabil cum e cazul prevăzut de art. 299 și 300 cod. civ., relativ la starea civilă a cărei cercetare suspendă urmărirea delictului de suprimare de Stat, în acest caz hotărârile date asupra acestei chestiuni, pe cale civilă, au

influență și constituiesc lucru judecat și pentru instanța penală.

Considerând că odată stabilit că o hotărâre civilă, afară de excepțiile anume arătate de lege,—nu are autoritate de lucru judecat în penal, urmează că în speță, sentința Tribunalului invocată, dată pe cale civilă, nu are caracterul lucrului judecat față de judecata acțiunii publice deschisă în contra recurentului; că, în adevăr, lipsesc din cauză unele elemente constitutive ale lucrului judecat, căci nu există identitate de obiect între acțiunea civilă, care a tins la anularea căsătoriei, și acțiunea publică, al cărei scop este pedepsirea delicventului pentru delictul de bigamie—și lipsa acestei condițiuni nu este înlocuită prin acele legături de dependență pe care legea le substitue când este vorba de chestiuni prejudiciabile; că tot asemenea, părțile chemate în judecată n'au figurat în aceeași calitate în ambele acțiuni.

Considerând deci, că atunci când instanța de fond a înlăturat excepțiunea lucrului judecat dedusă din sentința civilă cu privire la anularea actului de căsătorie, prin aceasta n'a violat regulile de drept privitoare la principiul lucrului judecat, și a făcut o bună aplicațiune a acestui principiu.

Că, așa fiind, motivul de casare cată a fi privit ca nefondat și prin consecință a respinge recursul.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 27 Februarie 1929

Președinția D-lui V. Tătaru, consilier

Firma Herman Blum cu Soc. „Nord-Orient“

CAMBIE DOMICILIATĂ. — ARĂTAREA LOCULUI PLĂȚEI. — DETERMINAREA PERSOANEI PLĂȚITORULUI. — NEPREVEDEREA LOR ÎN CUNPRINSUL CAMBIEI. — DACA POT REZULTA DIN ÎMPREJURĂRI LĂTURALNICE.

Arătarea locului plăței și determinarea persoanei plătitorului, condițiuni esențiale pentru caractere izarea cambiei domiciliat, trebuiesc să reiasă din înseși termenii cambiei, neputând fi deduse din fapte și împrejurări lăaturalnice.

Prin urmare când într'o cambie se indică pur și simplu instituțiunea de credit la care urmează să se facă plata, fără a se preciza dacă plata trebuie făcută prin acea instituțiune sau prin o altă persoană fizică sau morală, nu poate face să rezulte că părțile au înțeles ca acea instituțiune sa fie indicată nu numai ca loc de plata, dar și ca persoană plătitoare ci în acest caz potrivit art. 286 c. com acceptantul sau emitentul este presupus că și-a rezervat pentru sine sarcina de a face plata.

No. 348.—Casată deciziunea Curții de Apel din Galați S. II cu No. 64/927 în urma recursului făcut de Firma Herman Blum în proces cu Societatea anonimă de Industrie și comerț „Nord-Orient“

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare, prin care recurenta susține că trata în discuțiune nefiind domiciliată în sensul art. 286 și 341 cod. com., adică neîndeplinind ambele condițiuni cerute de aceste texte: indicarea, atât a locului plăței, altul decât reședința emitentului sau acceptantului, cât și a persoanei prin mijlocirea căreia urmează a se face plata, protestul nu eră necesar pentru conservarea acțiunii cambiale, și deci — a daugă recurenta, — Curtea de fond a violat zisele articole, considerând trata ca fiind domiciliată și aplicând, în consecință, sancțiunea lipsei protestului, deși însăși Curtea constată că nu se indica în corpul cambiei decât locul de plată, iar nu și persoana plătitoare;

Având în vedere că, în fapt, se constată din decizia atacată, că intimata neachitând recurentei două cambii în valoare de 4179 dolari, costul unor mărfuri, creditoarea a intentat acțiune cambială pentru plata acestei datorii, acțiune admisă de Tribunal, dar pe care Curtea de Apel a respins-o pe motiv că tratetele fiind domiciliile prin mențiunea: „plătibilă la Uniunea bancară cehoslovacă din Berlin“, formalitatea protestului, care era necesară, conform art. 341 cod. com., nu a fost îndeplinită și deci beneficiarul cambiilor a decăzut din acțiunea cambială;

Considerând că art. 341 cod. com., prevede că formalitatea protestului este necesară pentru conservarea acțiunii cambiale, în cazul când cambia este domiciliată în conformitate cu art. 286 din acelaș cod, adică atunci când se stipulează în corpul cambiei atât locul de plată, altul decât reședința emitentului sau acceptantului, cât și persoana prin mijlocirea căreia urmează a se face plata;

Considerând că, din combinațiunea menționatele texte de lege, rezultă că cele două condițiuni esențiale pentru caracterizarea cambiei domiciliile: arătarea locului plății și a persoanei plătitorului, trebuie să reiasă din însăși termenii expresi ai titlului cambiei, îndeplinirea ambelor condițiuni sau a uneia din ele neputând fi dedusă din fapte și împrejurări lăaturalnice;

Că astfel fiind și întru cât în speță se constată din însăși decizia Curții de apel că prin cambiile în discuțiune se indică, pur și simplu, instituțiunea de credit la care urmează a se face plata: «Uniunea bancară Cehoslovacă din Berlin», fără a se preciza dacă plata trebuie făcută prin acea instituțiune sau prin o altă persoană fizică sau morală potrivit citatelor texte de lege, deducțiunea Curții de fond că părțile au înțeles această instituțiune nu numai ca loc de plată, dar și ca persoană plătitoare, este vădit contrarie art. 286 c. com., care declară în mod expres că în asemenea caz, se presupune că acceptantul sau emitentul și-a rezervat pentru sine sarcina de a face plata;

Că, prin modul său de a judeca și hotărâ, Curtea

de fond a violat art. 286 și 341 c. com., și deci motivul I de casare fiind întemeiat, fără a se mai discuta celelalte motive, ca inutile în cauză, deciziunea sa urmează a fi casată.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. III

Audiența dela 3 Octombrie 1928

Președinția D-lui Barbu Brezeanu, președinte

Dumitru D. Seceleanu cu Banca Franco-Română de comerț și industrie

CAMBIE. — EXCEPȚIUNI PRIVITOARE LA FORMA TITLULUI. — DACĂ POT FI PROPUSE LA PRIMA ZI DE ÎNFĂȚȘARE ȘI ÎN APEL. — ART. 349 COD. COM.

CAMBIE. — PROTEST. — NETRANSCRIEREA NUMELUI PRIMULUI GIRANT. — DACĂ ATRAGE NULITATEA PROTESTULUI.

CAMBIE. — PROTEST. — PREZENTAREA PORTĂRELULUI LA DOMICILIATARUL ARĂTAT ÎN CAMBIE. — LIPSA DEBITORULUI.

1. Dacă potrivit art. 348 c. com. excepțiunile privitoare la forma titlului și excepțiunile personale trebuiesc să fie propuse la prima zi de înfățișare, de aci însă nu urmează că asemenea excepțiuni nu mai pot fi propuse la prima zi de înfățișare și în apel, în cazul când debitorul care a lipsit la prima instanță, se prezintă pentru prima oară înaintea instanței de apel.

2. Transcrierea cambiei în actul de protest având de scop numai identificarea ei, nu se poate anula protestul, pe motiv că numele primului girant nu este trecut în actul de protest, de oarece chiar dacă lipsește, acest nume rezultă până la evidență, întru cât girantul nu poate fi altul de cât beneficiarul arătat în actul de protest.

3. Când portărelul arată în actul de protest că s'a prezentat la domiciliatarul arătat în cambie și a constatat că nu s'a primit acoperirea, această arătare este suficientă pentru ca să rezulte implicit că debitorul a lipsit la locul și la data plăței și să autorize pe portărel să constate această lipsă.

No. 144. — Respins apelul făcut de Dumitru Seceleanu în contra sentinței Trib. Ilfov S. II comercială în proces cu Banca Franco-Română.

S'au ascultat D-nii avocați N. Alexandrescu pentru apelant și Petrescu și G. Iuliu pentru intimată.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Dumitru D. Seceleanu cu asistența consiliului judiciar, d-na Paraschiva D. N. Secelearu, în contra sentinței comerciale cu Nr. 454/928. a Tribunalului Ilfov Secția II-a comercială;

Având în vedere susținerile părților, actele din dosar și concluziunile d-lui reprezentant al Ministerului public;

Având în vedere că Tribunalul, prin sentința apelată, a admis acțiunea intentată de către Banca

Franco-Română de Comerț și Industrie, prin petiția înregistrată la No. 22814/927, în contra părâților Societ. anon. «Teleajenul», Elie I. Miulescu, Banca Sindicatului agricol Ialomița și D. N. Seceleanu, pus sub consiliu judiciar și reprezentat prin consiliul judiciar d-na Paraschiva D. N. Seceleanu, și a obligat pe numiții părâți ca în mod solidar să plătească reclamantei suma de 4.900.000 lei, pe baza a patru cambii, cu procente legale dela 30 Octombrie 1927, data scadenței cambiilor, până la achitare, plus 76.000 lei cheltueli de judecată;

Asupra incidentului de inadmisibilitatea apelului:

Având în vedere că prin acel incident se tinde la respingerea apelului ca inadmisibil și aceasta fiindcă prin apel se tinde la respingerea acțiunii față de girantul D. Seceleanu, bazat pe considerațiunea că această acțiune se sprijină pe un protest nul în forma sa și că această excepțiune, conform art. 348 cod. comercial, trebuia ridicată la prima instanță, nu în apel;

Considerând însă că, potrivit citatului text de lege, care cere ca excepțiunile relative la forma titlului și excepțiunile personale să fie propuse la prima zi de înfățișare, nu însemnează că asemenea excepțiuni nu pot fi propuse la prima înfățișare în apel, în cazul când debitorul care a lipsit la prima instanță se prezintă pentru întâia oară înaintea instanței de apel, așa că incidentul urmează să fie respins.

In fond;

Având în vedere că din examinarea actelor de protest Nr. 49868, 49496, 51573 și 5033 din 1927, se constată în toate cambiile girate, figurează ca emitent Societ. „Teleajenul“ și ca beneficiar D. Seceleanu, toate aceste cambii fiind transmise prin gir, rezultă evident că primul girant al acestor cambii transmise este D. Seceleanu, nume a cărui înscriere în actul de protest, chiar dacă lipsește, reiese până la evidență, neputându-se admite valabilă transmiterea cambiei, decât de beneficiarul ei indicat în actul de protest, căci dacă ar fi altfel, D. Seceleanu ar putea să se prevaleze de lipsa raportului juridic obligator în acțiunea cambială, ceea ce nu s'a susținut;

Că așa fiind, transcrierea având numai de scop identificarea cambiei asupra căreia s'a făcut actul de protest, această identificare este completă și ca atare nulitatea virtuală a acestui act nu poate fi admisă;

Având în vedere că, deasemenea, din moment ce portărele arată că s'a prezentat la Banca Franco-Română, arătată ca domiciliatară și a constatat că nu s'a primit acoperirea, iar debitorul fiind lipsă nu a putut fi somat la plată, s'au îndeplinit dispozițiunile legii în această privință, deoarece pe deoparte domiciliatarul eră în mod neîndoelnic Banca Franco-Română, una și singură persoană juridică având această firmă socială, iar debitor eră Societatea Teleajenul, persoană juridică, ai

cărei reprezentanți legali rezultă în mod implicit că au lipsit la locul și data plăței, pentru a justifica pe agentul de portărei să constate că debitorul a lipsit și acoperirea nu a fost primită la data încheierii actului său;

Că așa fiind, ambele excepțiuni urmează a fi înlăturate, iar în fond pentru motivele din sentința apelată, pe cari Curtea și le însușește, urmează a respinge apelul, cu 7000 lei cheltueli de judecată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier I. G. Solomon, respinge.

Semnați: B. Brezeanu, I. G. Solomon, I. Botez.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA TUTELELOR

Completul camerei de consiliu din 26 Martie 1929

Președinția D-lui M. Manolescu, judecător

Al. G. Soutzu ca tutore al interzisului N. I. Alexandrescu - INTERZIȘI. -- BUNURI RURALE. -- VÂNZAREA LOR. -- DACĂ TREBUE FĂCUTĂ TOT PRIN FORMELE VÂNZĂRIILOR PUBLICE. -- AUTORIZAREA TRIBUNALULUI. -- ART. 403, 454 ȘI 1253 COD. CIVIL. -- ART. 148 LEGEA AGRARĂ,

Articolul 148 din legea agrară care în ceea ce privește vânzarea bunurilor rurale ale minorilor, și a celor supuse regimului dotal, de-roagă de la dispozițiunile art. 403 și 1253 cod. civil, înlăturând formele vânzărilor publice, își primește aplicarea și la vânzarea bunurilor celor puși sub interdicție, deoarece art. 44 cod. civil aseamănă pe interzis cu minorul întru tot ce privește persoana și averea sa.

Jurnal No. 3977. -- Omolgat avizul consiliului de familie al interzisului N. I. Alexandrescu cu data de 5 Iunie 1928 și prin consecință se autoriză tutorele Al. G. Soutzu să vândă prin bună învoială bunurile rămase în urma exproprierei moșiei Pietrișu jud. Vlașca.

Tribunalul,

Având în vedere avizul membrilor din consiliul de familie al interzisului N. I. Alexandrescu cu data de 5 Iunie 1928, prin care membrii citatului consiliu sunt de părere:

A se autoriza tutorele, ca cu paza formelor legale și a legii de expropriere să vândă bunurile rămase în urma exproprierei în moșia Pietrișu, com. Știrbei Vodă, județul Vlașca.

Având în vedere că, membrii din consiliul de familie găsesc că bunurile rămase în urma exproprierei în moșia Pietrișu, din comuna Știrbei Vodă jud. Vlașca, sunt greu de administrat, mai ales că moșia Pietrișu este situată la prea mare depărtare de orașul Giurgiu.

Că, Tribunalul văzând motivele invocate de mem-

brii consiliului de familie și pentru a se pronunța în deplină cunoștință da cauză, asupra valorii acestor bunuri, a încuviințat facerea unei expertize în acest scop, numind prin jurnalul No. 6156/928 pe D-l G. I. Negrutzi, care să evalueze bunurile imobile rămase în urma exproprierei din moșia Pietrișu, com. Știrbei Vodă, Vlașca.

Având în vedere raportul de expertiză depus la dosar cu petiția înreg. la No. 3219/929 prin care bunurile imobile rămase în urma exproprierei din moșia Pietrișu, com. Știrbei Vodă, jud. Vlașca, sunt evaluate la suma de lei 2,260.458.

Considerând că, în ceea ce privește înstrăinarea bunurilor rurale ale minorilor și a celor supuse regimului dotal, art. 148 din legea agrară înlătură prin derogare dela art. 1252 și 1253 formele vânzărilor publice, cerând numai încuviințarea tribunalului pentru a se putea înstrăina prin bună învoială.

Considerând că, rațiunea care a determinat pe legiuitor să înscrie în legea agrară această derogare în ce privește bunurile rurale ale minorilor, nu e inspirată de nici unul din elementele caracteristice ale instituțiilor juridice privind pe minor, ci de necesitatea de ordin general, de a înlesni lichidarea bunurilor împuținată condiserabil prin efectul exproprierei, legiuitorul înțelegând astfel a cuprinde în textul articolului 148 toate instituțiile juridice cari cereau formele vânzărilor publice.

Considerând că art. 148 din legea agrară trebuie înțeles astfel că se referă și la art. 454 c. civ., care aseamănă pe interzis cu minorul din punctul de vedere atât al persoanei cât și al averii; că adică legiuitorul derogând dela art. 1252 și 1253, a înțeles să deroage și dela toate consecințele directe pe care acele texte le impun și în alte instituții juridice;

Considerând că, art. 454 c. civ., având o valoare nu numai de extindere a dispozițiilor existente privind minorul la întreaga instituție a interdicției, ci și una de principiu edictând ideia generală a asemuirii acestor două instituții — urma ca în ipoteza când legiuitorul agrar înțelegea să facă excepție numai pentru minori — să fi dispus anume că excepția aceasta din art. 148 nu se poate extinde și asupra interzisului, pentru că în această materie nu este vorba de analogie pentru a fi suficient argumentul strictei interpretări, ci de o identitate special și principial reglementată de cod. civil.

Considerând că, lucrările însoțitoare și explicative cât și regulamentul legii în art. 252 sunt clare și precise în sensul acestei interpretări, — ele având desigur nu putere de lege — dar indiscutabilă autoritate pentru a trăda veritabila intenție a legiuitorului pe calea înțelesului arătat mai sus.

Văzând și concluziunile D-lui Prim-Procuror local date prin adresa No. 24334/929.

Pentru aceste motive, omoloagă avizul, etc...

Semnați: *M. Manolescu, L. Proșescu.*

BIBLIOGRAFIE

Tratat de Drept civil român Volumul II de

C. Hamangiu

Consilier la Inalta Curte de Casație

I. Rosetti Bălănescu

Doctor în drept din Paris

și

Al Băicoianu

Doctor în drept din Paris

Acest volum de peste 1.200 pagini cuprinde: Proprietatea, Prescripțiunea, Uzufuctul, Teoria, Generală a Obligațiunilor, Probele, Delictetele și Quasi-delictetele Contractel, Priveligiile, Ipotecile, etc.

Costul volumului 600 lei. *Editura „Națională“*
I. Ciornei București.

A apărut:

Manualul Curților cu Jurați

întocmită de

Const. G. Rătescu Președintele Inaltei Curți de Casație și Justiție S. II-a în colaborare cu **N. Pavelescu** consilier de Curte de Apel, *Asistent la Inalta Curte de Casație și Justiție S. II-a*

Acestă lucrare cuprinde: Art. 246–403 proced. penală, cu jurisprudența la zi a Inaltei Curți și cu, trimiteri la Doctrina și Jurisprudența franceză;

Regulamentul Curților cu Jurați. Tabloul de audiență, formulare de chestiuni și procesul verbal de audiență. Textele cari reglementează procedura înaintea Curților cu jurați în Bucovina.

IN EDITURA LIBRĂRIEI „EMINESCU“

Cernăuți, Str. Iancu Flondor 11

A apărut:

Memorator al Dreptului Comercial de Louis Hausnecht

AVOCAT

Acest mic, dar substanțial volum cuprinde întrebările și răspunsurile din întreaga materie a dreptului Comercial român, precum și mențiuni comparative din legislațiile străine aplicabile în provinciile alipite, lucrare foarte judicios întocmită, utilă cu deosebire studenților și aspiranților cari au de trecut examenul de magistratură.